

Í 1983 varð Perlun tikin niður, tí býráðið segði húsini vera í so ringum standi, at tey kundi rapa nær sum helst – hetta, hóast nýtt tak júst var lagt á, og hóast býráðið hevði keypt tilfar til at seta húsini í stand. Perlun varð harafturat søgd at vera so mishátt, eitt »skrímsl«. Men tað vóru helst deildar meiningar um tað, bæði hvat standinum og tí estetiska viðvikur.

Mentan, list og lív miðbýnum

Jazzfelagið vildi skapa ein pall í miðbýnum, sum veitti tónleikarum fult listarligt frælsi. Skráin í Perluni fevndi ikki bara um jazz men eisini rokk, blues, funk, fólkmusikk og spælimansmusikk, umframt at filmar eitt nú av Fassbinder vórðu vístir. Og so vóru kvøldsetur við upplestri og sangi eisini. Perlun osaði av list og kreativiteti.

Men býráðið við Poul Michelsen á odda vildi hinvegin hava Jazzfelagið úr Perluni og yvirhøvur úr miðbýnum, tí grannar, Sjómansheimið og onnur, klagadu um gangin og ólevnaðin, sum var rundanum tiltøkini. Hetta var partvíst orsakað av bumsunum í býnum, sum komu í Perluna, og jazzurin fekk av órøttum skyldina fyrri teirra ólevnað.

Hóast býráðið hevði ætlan um at byggja nýggja Perlu, lá tað ikki í kortunum, at Jazzfelagið skuldi flyta inn aftur, men tað var nevnt, at húsnið skuldi verða tilhald fyrri tey eldru í býnum, og at kjallarin skuldi verða »undirhús« fyrri eldru menninar, sum tá høvdu eitt høli Undir Bryggjubakka kallað »Undirhúsið«. Býráðið legði sostatt ikki upp til, at hesin parturin av miðbýnum skuldi verða myndaður av ungdómi, sum man má siga, at limirnir í Jazzfelagnum vóru.

Nýggj Perla varð sum kunnugt ikki bygd upp aftur, og Jazzfelagið

fekk ikki boðið annað høli at vera í. Áskoðanin hjá býráðnum var, at eftirsum Jazzfelagið var eitt privat felag, hevði kommunan ikki plikt til at útvega felagnum høli - tað kundi felagið sjálvt gera. Við hesum politiska illvilja kom økið við Vágsbotn at verða uttan tað lív, sum mentanartiltøkini í Perluni góvu – eitt lív, sum í stóran mun verður eftirlýst í dag.

Jazzfelagið varð munandi skert, tí mangir limir fullu frá orsakað av, at felagið nú knappiliga varð vordíð húsvilt. Men felagið helt treiskliga fram og hevði aktivitetir aðrastaðni í býnum, eitt nú í veitsluhøllini í Havnar Klubba, sum felagið áður hevði brúkt til tiltøk.

Tað, at onki lív hevur verið í

miðbýnum, er býráðnum sjálvum fyrri at takka. Býráðið hevur gjøgnum tíðina flutt konsertir út í útjaðaran, tí miðbýurin skuldi helst vera friðarligur. Helst man tað vera rúsdrekkaalóggin, sum varð liberaliserað í 1992, og privata initiativíð við skeinkistøðum og live-tónleiki, sum gjørdi sítt til, at politiska skipanin í býnum eftirhondini fekk eyguni upp fyrri livandi rútmiskum tónleiki í miðbýnum. Í dag gongur býráðið sjálvt á odda við at skipa fyrri konsertum í miðbýnum, tí tað savnar fólk og skapar lív og trivnað. Tíðirnar eru broyttar.

William Heinesen blandar seg

Tað segðist, at William Heinesen

Men tað er privata initiativíð, sum hevur gingið á odda, hóast tað er paradoksalt, at grannin fyrri norðan, fyrrverandi "Sjómansheimið", sum klagði um Perluna, nú hevur bæði føroya best útgjördu barr og jazztiltøk hvørja viku

Leivur Thomsen

Perluna niður, og nú 33 ár seinni er ein trappa við plantuvøkstri bygd á staðnum. Hvussu nógv, býráðið akkurát hevur lurtað eftir Williami, er óvist, men sum heiðursborgari í Havn og heimskendur rithøvundur hevur hann óivað havt okkurt av ávirkan.

Tað ironiska er, at á sama hátt, sum William Heinesen í søguni Glataðu Spælimenninir lýsir trongu korini hjá tónleikarum í Havn fyrst í síðstu øld og kampin hjá teimum mótvegis smátt skornari moralismu, gerast jazzararnir í Perluni offur fyrri júst hesum sama og verða kveistraðir úr miðbýnum við illvilja og forðómum.

Vón fyrri framman

Óvist er, hvussu miðbýurin hevði verið, um Perlun hevði verið umvæld, og aktivitetirnir har høvdu hildið fram. Men tað er privata initiativíð, sum hevur gingið á odda, hóast tað er paradoksalt, at grannin fyrri norðan, fyrrverandi »Sjómansheimið«, sum klagði um Perluna, nú hevur bæði føroya best útgjördu barr og jazztiltøk hvørja viku.

1983 var hendingarrikt. Vit fingi Norðurlandahúsið og ein jazzfestival árið eftir. SMS fekk sína Perlu, og nú er ein betongkassi í miðbýnum knappiliga kallaður Perlun. Vit hava nú sjálvandi eisini fingið eina trappu.

Í dag er Reinsariíð væl útgjørt spælistað, og býráðið arbeidir við at umskipa miðbýin. Lívið sprettur spakuliga aftur, og tað er vón fyrri framman.

Men tað er í øllum førum prógv, at tað meir enn so ber til at køva lív við stuttkygdum politiskum loysnum.

ikki dámdi jazztónleik. Hann skal hava sagt, at tónleikurin, sum varð spældur í Perluni, var eitt »barbariskt óljóð«, og at Perlun var ein »kambfjórður í tí annars so fríoygda andlitinum« Vágsbotni. Hann hevði brævaskifti við býráðið, har hann beinleiðis heitti á politikkarar um at skipa fyrri at ríva Perluna niður. Hann skjeyt upp, at ein »hangandi havi«, sum er ein urtagarður settur upp í trappuformasjón, varð gjørdur á staðnum.

Gamaní hevur tónleikurin helst ikki altíð ljóðað so væl, og húsnið var ikki beinleiðis nøkur arkitektonisk perla. Men býráðið gjørdi so, sum William Heinesen ynskti, skræddi